

lighed til at overvære flere Møder, holdt af Kvindernes sociale og politiske Union og se og høre enkelte af deres Ledere. Det var en forholdsvis rolig Tid uden egentlige Demonstrationer, og Møderne blev holdt under fuldstændig rolige Former, og dog var der over dem noget særligt, der er vanskeligt at gøre Rede for, men maaske var det, at Ordene ligesom sprang frem fra en Baggrund af Handling. Især staar et Friluftsmøde i Hyde Park for mig som noget meget ejendommeligt.

Hver Søndag Eftermiddag i Sommertiden holdes der i denne store Park alle Slags Friluftsmøder, man kan gaa fra Gruppe til Gruppe, tidt ikke længere fra hinanden, end at man midtvejs kan høre Stemmerne fra flere Møder; der er Frelsens Hær, og maaske ved Siden af et Ateistmøde, der er Anarkisme og Tyendesag og Afholdssag — og nu har ogsaa Kvindeunionen optaget Søndagsmøder i Hyde Park som fast Led i deres Agitation. Den Dag, jeg var der, var Christabel Pankhurst Hovedtaleren. En stor Skare Mænd og Kvinder, jeg tror næsten flest Mænd, var samlet om den improviserede Talerstol — en Arbejdsvogn, som Hestene var spændt fra. Miss Pankhurst er som skabt til at tale ved et Friluftsmøde, hendes Stemme er klar og rækker langt, hendes hele livlige Maade at tale paa holder Tilhørerne i Aande og holder sammen paa den rent tilfældig samlede Skare. Efter Miss P. tog en anden Dame fat, men hende kunde man knap høre, og Folk begyndte at spredes. Saa var hun klog nok til hurtigt at slutte, og da saa Miss P. igen tog fat, denne Gang for at besvare Spørgsmaal, flokkedes man igen tæt om Vognen, og holdt ved uden at trættes til en ret lang Diskussion. Noget saa slagfærdigt har jeg sjælden været Vidne til. Det hagede med Spørgsmaal, baade venligsindede og fra Modstandere, men altid havde hun sit Svar paa rede Haand; selvfølgelig vidste hun Besked med alle de Love og Forordninger, hvorunder Kvinder lever og arbejder, og altid lykkedes det hende at faa Stemningen med sig, skønt Tilhørerne, saa vidt jeg kunde mærke, langt fra gennemgaaende bestod af Meningsfæller. En Kraft som Miss Pankhurst maa enhver Organisation misunde »Kvindeunionen«.

Jeg overværede ogsaa et Par andre Møder under mindre usædvanlige ydre Forhold, men over dem alle var der Begejstring og Liv. Ikke alle de Talere, jeg hørte,

stod paa Højde med Miss Pankhurst, men en Del af deres betydeligste Kræfter var ogsaa netop i Øjeblikket borte fra London, optagne af Agitation ved et Suppleringsvalg. Jeg fik saaledes ikke Lejlighed til at høre Annie Kenney, der efter alles sigende skal være en sjælden Kraft, en glødende Sjæl i et lille spinkelt Legeme, Bevægelsens Jeanne d'Arc, som hun er blevet kaldt. Der var en ganske enkelt Taler, der i sit Væsen og sin Maade at tale paa kunde have noget udfordrende, men ellers havde alle de, jeg saa og hørte, en absolut nydelig Fremtræden; der var intet, som kunde svare til den Karrikatur af Stemmeretskvinderne, som Bladene har yndet at bringe, »Stemmeretsfurierne«, som enkelte af vore Blade endnu saa smukt kalder dem. Et Medlem af »Unionen« fortæller, at hun og hendes Kammerater ofte paa deres Agitationsrejser ude i Landet er blevet mødt med den Bemærkning: De svarer jo slet ikke til det Billede, vi har faaet af den »typiske Suffragette«!

Naar man nu vil spørge: hvorfor har da Kvinder, hvem selve Sensationen ikke lokker, valgt en saadan aggressiv Fremgangsmaade, valgt at gøre sig til Genstand for Haan og Latter, valgt Strid og Fængsel, saa henviser de til de mange Aars ihærdige Arbejde med Møder, Resolutioner og Adresser, og ikke et Skridt videre er man kommen; samtidig har Udviklingen ført med sig, at stedse større Skarer af Kvinder kastes ud i Kampen for det daglige Brød under Love og Samfundsforhold, der stadig stiller dem ulige i denne Kamp, uden at Kvinderne selv har Indflydelse paa Lovene. Nu er Tidspunktet kommen, da man maa gaa fra Ord til Handling. Og de henviser til Valgrettens Historie i England, hvorledes ingen Stemmeretsudvidelse er vundet uden Revolution; før Valgretsreformen i 1832 blev der brændt Huse, ødelagt store Værdier, ja man veg end ikke tilbage for Blodsudgydelse; nu er det Kvinderne, der gør Revolution, men, som Mrs. Pankhurst fornylig skrev, de har vist, at man kan føre en Kamp uden at skade hverken Liv eller Ejendom, og det er sig selv, ikke andre, de har udsat for Ofre og Farer. Som det blev sagt ved en Interpellation i Underhuset forleden i Anledning af den haarde Behandling, de lider i Fængslet: »Der kan ikke være Tvivl om, at disse Kvinder handler ud fra højsindede og ædle Bevegrunde«. Selvfølgelig træf-